

Nostre deure

Forsosament nostre aimada vila no podia sustreure al magna problema de la puja de les subsistències que cada jorn fa més difícil la vida de la classe proletària.

La darrera alsa sufrida per el pà y la carestia de llenyes y carbons tan necessàries a nostres llars durant l'hivernada, hauria pogut ocasionar destorbs d'importància, puig el discontent general portaba suficient intensitat pera que desbordés ocasionant greus desordres d'haversa descuidat per les autoritats locals tan capdal assumpte. Com molts conflictes que's presentan en els pobles produint en llurs estridències dies luctuosos, tenen casi sempre per origen el descuit de les obligacions directores de quins asumeixen per llur càrrech la responsabilitat moral y material de la marxa general de les colectivitats, les autoritats de nostra vila preveient qu'esdevindria el jorn d'aument forçós y la manca d'alguns articles, ha estat al esguart dels aconteixements y no trovant-la desprevinguda, l'hi ha sigut fácil portar la tranquil·litat y convenciment al públich de quin devant la puja forcosa només veyan privacions per ells y llurs families ocasionat per un afany de lucre dels petits industrials de la població.

Es lògich que la classe obrera faltada de cultura suficient per el descuit en que a Espanya se trova el ram d'ensenyança l'hi passin desapercebudes les causes llunyanes en temps y en espay que deuen produir les desagradables consequències que de sopte venen a presentarli noves dificultats en l'economia familiar y que mancada del coneixement d'anterior aconteixement s'equivòqui é inculpi del fet que la molesta y mortifica al vehí suposantlo únich responsable, car no pot capir l'encadenament, l'estricta relació que tenen certs fets ab successos al semblar del tot estrànys.

De continuar molt temps el conflicte mundial y l'imprevisió de nostres governants esdevindrà forsosament més seriò el conflicte qu'avuy encare pot solucionarse ab relativa facilitat, ab dós causes tenen que ocasionar una forta carestia en les subsistències fent la fam general y aleshores quina solució pot trovarse?

L'història ho contesta categòricament.

Negre es el pervindre de la generació actual, núvols de tempesta atàpàheixen l'horitzó de la nació espanyola, més en lo que fa referència a nostra vila, mentres les autoritats no descuidin son deure y vetllin incansables per el benestar dels vehins si no poden del tot eludir els perniciosos efectes de la propra tempesta al menys els alleugereriran y els faran soportables, evitant que la fam y la miseria agotin la paciència y la necessitat desbordi les passions que res respecten y quina acció perniciosa res detura.

Are es hora de no dormir-se, se deu estar sempre vetllant y al esguart dels aconteixements que van vesllumantse encare borrosos pera no ésser sorpresos d'improvis fent inútil les gestions que, preses a son degut temps,

haurian sigut beneficis. Tots debèm cooperar a les midas de previsió necessàries pera esvalhir la nuvolada que va apropantse, tots debèm portar nostre ajuda sinó per altruisme per nostre propi interés.

Y.

El camí dels enamorats

(Recort d'estiu)

La parella enamorada camina lentament per entre la verdor d'atàpàhit lullatge; el sol daurat d'agost la besa suament i s'amaga després entre mitg del brancatge.

I el galán dolçament li diu baix a l'orella a l'hermosa donzella resplandent de beutat paraules amoroses, i la noia vermella respón baixant els ulls amb el cor abrindat.

L'idili prossegueix i la noia garrida rempleta de perfums i d'olors dosquetans destría lentament una flor mitg-marcida que l'suau ventífol ha portat a ses mans.

I enllaçats fortament es miren amb tendresa, i aquell passeig que serva tants de secrets d'amor al véurels tant amics somriu amb gentilesa mentres els ocells saluden ab cants de germanor.

Ab candor, poe a poc, el sol va a la posta, donant-los, al passar, un darrer bes furtiu, la noia mira al llany tot adòtxant sa testa que'l galán amoixona mentre'l passeig somriu.

S. A.

Normalitat

S'ha aixecat la suspensió de garantias; Espanya al semblar ha tornat a la normalitat. Ja pot dirse moltes coses que'l llapiç roig fa poch dies prohibia terminantment ocuparse'n. Ja el periodisme pot desfogar novament tota la fel que'l partidisme reserva al contrari. Ja poden xerrar amb més llibertat.

Ja la premsa portada per llurs fobies y filias pot fer les insinuacions que millor li semblin, a fi d'aumentar dintre Espanya les disencions, de que creixi la separació que porta la diferencia de pensar; y en aquesta lluyta estéril gastém unes energies, empleyém un temps que certament es més necessari y profitós, atés l'estat social, pera ordenarse y prevenir-se contra els adversos aconteixements que forsosament esdevindrán, que gastar-lo en discussions del tot inútils y que sols poden por-

tar complicacions internacionals o revolucions y vagues dintre la nació espanyola.

Verdaderament la premsa partidista portada per l'odi al camp contrari, aconsella é insinua sinó ab ignorancia ab estudiada mala fé, midas tan radicals com despullades d'imparcialitat que de practicarse, a més de ser del tot contraries a nostres interessos nacionals ens portaria al trist cas de Grecia, que després de la fam tinguda y les humiliacions sufrides ha tingut que deixar la bandera de la neutralitat qu'ab tan de carinyo tenia desplegada y empunyar la de combat que tan odiosa se li feya.

Es molt lògich que pugui dirse el que sembli sobre qualsevol assumpte, y per lo tant que les suspensions de garantias en una nació no hi deuria ésser may; més desgraciadament hem de reconèixer qu'aquesta mida absolutista y despòtica, se fa moltes vegades necessaria, a causa de que'l individu dintre la colectivitat nació s'oblida sovint que les idees que presenta y publica com a salvadores, unes vegades per vaguetat de concepte y altres per perversa intenció, du al públich una orientació equivocada que solsament pot portar destorbs y entrebanchs en la marxa social, que's responsables de la direcció, governs, tenen el deure de evitar a tota costa.

Si el públich fos proa intelligent y reflexiu pera destriar lo útil de lo perjudicial, d'entreveure les més de les vegades darrera la careta del més senzill dissimulo que eubreix la majoria de campanyes moralitzadoras y regeneradores, el verdader motiu que les promou, que capis les baixes y rastres passions per que's mantenen, giraria la cara horroritzat devant el llot asquerós de les més insanes concupiscències enfront la degradació de dignitat y perversió de sentiments blamant dels autors y fugint-ne com fugien els antichs de llur semblant atacat de la pesta.

REYNALD.

LA CAMBRERA

L' VISCA LA GRACIA!

Vé trotant, escampant garbo
amb son mevat devantal,
la sabateta escotada,
traje negre i.... molta sal.
Fent patir la jovenalla
amb la grana del amor,
per tot ont ella transità
es l'alegria treient flor.
Anemora sa mirrada
neta i pulida al plegat
i parla amb més finura
un castella xampurrat
Qu'axampin la bogeria
que be prou que l'ompliran
és que tenen pessigolles
que mitj folls se tornaran.
—Ai que ting, fan al véurerla